ΕΤΟΣ ΙΒ'. Ἐν ΑΘΗΝΑΙΣ τῇ 14 ΙΟΥΝΙΟΥ 1898 Ἀριθ. 536

Ἐφημερὶς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ
ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φ.χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ
11 Ὁδὸς Μουσῶν 11
Ἀπέναντι Νέας Ἐφημερίδος

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ' ἑκάστην ἀπὸ 10—12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνεται δεκτὴ μόνον ἐντὸς ΟΚΤΩ ἡμερῶν.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ
ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Συνδρομαὶ ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν
καὶ παρὰ τοῖς Βιβλιοπωλείοις Βίλμπερ καὶ «Ἑστίας»

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασι τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη τοῦ α', β', γ', δ', ε', καὶ ς' ἔτους εὑρίσκονται παρ' ἡμῖν καὶ παρ' ἅπασι τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν Κυρία ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρόγραφα δημοσιευόμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται. — Ἀνυπόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστελλούσης δὲν εἶναι δεκτά. — Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς τὰς Κυρίας γίνεται δεκτή.

Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυνσιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι γραμματόσημον 50 λεπτῶν πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Καθημεριναὶ ἐντυπώσεις. Μακράν. Ὅ,τι λάμπη δὲν εἶναι χρυσός. — Τὸ Ὄνειρο (ἐκ τῆς «Ψυχῆς» τοῦ Daurelle, ὑπὸ δος Εἰρήνης Νικολαΐδου). — Ἡ Μαργαρίτα Μηνιάτη περὶ γυναικὸς (ἐκ τοῦ ς'. τεύχους τῆς Ἱστορίας τῆς γυναικός). — Ὁ Ἐθνικὸς Ὕμνος (συνέχεια). — Αἱ νῆσοι καὶ τὰ ἀρχαῖα λείψανα τῆς Ἑλλάδος. — Αἷμα (ἐκ τῶν πολεμικῶν τραγουδιῶν). — Ἐπαγγελματικὴ Σχολὴ εἰς Ναύπλιον. — Ἐξετάσεις. — Συνταγαί. — Εἰδοποιήσεις. — Ἐπιφυλλίς.

ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΑΙ ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ

Φίλη μου,

Ἰδοὺ ὅτι εἶχον μαντεύσει καλῶς τί σοῦ ἐχρειάζετο ὅλον αὐτὸν τὸν καιρόν. Ἐξοχὴ καὶ μάλιστα παραθαλάσσιος. Δάση καὶ θάλασσα μαζῆ. Μόνον ποῦ γράφω αὐτὰς τὰς δύο λέξεις καὶ μοῦ φαίνεται ὅτι ἀκούω τὴν δροσερὰν συμφωνίαν τῆς μουσικῆς τῶν κυμάτων καὶ τοῦ φυλλορροοῦντος δάσους. Καὶ βλέπω, νομίζω, τὴν ὡραίαν εἰκόνα τοῦ ἀπείρως καὶ εἰς τὴν ποικίλην κλίμακα τῶν ἀποχρώσεών του θαυμασίως ὡραίου πρασίνου, μὲ τὸ κυανοῦν, τὸ μεταλλικὸν τοῦ ὠκεανοῦ, καὶ μὲ τὸ ἀργυροπράσινον καὶ τὸ φαιὸν ὡς ἀναλελυμένον μόλυβδον, εἰς τὸ ὁποῖον ὁ ἥλιος χύνει τὰς πυρίνας ἀναλαμπάς του. Ἄπειρον ἀπ' ἐδῶ καὶ ἄπειρον ἀπ' ἐκεῖ. Μεγαλεῖον τῆς ξηρᾶς μὲ τοὺς στολισμούς της· μεγαλεῖον τῆς θαλάσσης μὲ τοὺς μυκηθμοὺς καὶ μὲ τὰς θωπείας της. Εἶναι θαυμάσιον τὸ πλαίσιον διὰ τὸ τελούμενον εἰς σὲ μέγα ἔργον τῆς δημιουργίας. Θὰ λησμονήσῃς βέβαια πρὸ τῆς εἰκόνος αὐτῆς ὅλας τὰς ματαιότητας καὶ ὅλας τὰς εὐχαριστήσεις καὶ τὰς νοθευμένας, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, ἀπολαύσεις τῆς ζωῆς τοῦ μεγάλου κόσμου, τῆς ζωῆς τῶν σκλονιῶν καὶ τῶν θεάτρων, ὅπου ὁ ἀὴρ εἶναι τόσον πνιγηρός, καὶ τόσον ὑπὸ πᾶσαν ἔποψιν μολυσμένος.

Καὶ θὰ αἰσθανθῇς ἑαυτὴν πολύ, πολὺ μικρὰν καὶ πολὺ ἀσθενῆ ἀπέναντι τῆς ἀναπεπταμένης αὐτῆς καὶ μεγαλοπρεποῦς σκηνογραφίας. Καὶ ἡ μόνωσις ἐκεῖ θὰ σοῦ ἐμπνεύσῃ σκέψεις ὑγιεῖς καὶ γενναίας, ἀπηλλαγμένας παντὸς ἐγωισμοῦ καὶ πάσης ἰδιοτελοῦς προελεύσεως.

Ποτὲ δὲν θὰ λησμονήσω τὰς ἡμέρας, τὰς ὁποίας ἔζησα εἰς τὸν ὠκεανόν. Πότε πλέον ἡ ψυχή μου δὲν θὰ αἰσθανθῇ ὅ,τι ᾐσθάνθη κατὰ τὸ δεκαήμερον ἐκεῖνο. Ἂν καὶ περιστοιχισμένη ἀπὸ πολὺν καὶ ποικίλον κόσμον — διότι τὸ ἀτμόπλοιόν μας περιελάμβανε τρεῖς χιλιάδας ἐπιβάτας — ἐν τούτοις οὐδέποτε εἶχον εὑρεθῇ τόσον μόνη καὶ οὐδέποτε ἐνόησα τὸ μεγαλεῖον τῆς φύσεως, ὅσον κατὰ τὰς ἡμέρας ἐκείνας. Μακρὰν χιλιάδας ὅλας λεύγας ἀπὸ τὴν γῆν, μοὶ ἐφαίνετο ὅτι εὑρισκόμην πρόσωπον πρὸς πρόσωπον μὲ τὸν Θεὸν καὶ ὅτι οὐδὲν ὑπῆρχε πλέον τὸ κοινὸν μεταξὺ ἐμοῦ καὶ τοῦ κόσμου.

Ἡ ψυχή μου ὡς διψασμένη ἐρρίφθη ἀκράτητος εἰς τὸ δροσερὸν ἐκεῖνο λουτρὸν τοῦ ἁγνοῦ, τοῦ μεγάλου καὶ τοῦ ὡραίου, καὶ ἐπτερύγιζεν ἀνὰ τὸ κρυστάλλινον ἐκεῖνο ἄπειρον, τὸ ὁποῖον ὡμοίαζε πρὸς λευκὸν ὄνειρον ἀθῴου παιδίου. Πρωί, μεσημέρι, βράδυ πάντοτε ἡ αὐτὴ ἀπαράμιλλος εἰκών, πάντοτε ὁ ρευστὸς καὶ ἀέρινος αὐτὸς κόσμος, εἰς τὸν ὁποῖον τὰ νέφη ἔρριπταν ἄλλοτε τὴν πλουσίαν πορφύραν τοῦ φωτὸς καὶ ἄλλοτε τοὺς ἰριδοειδεῖς ἢ παλλεύκους πέπλους των. Πάντοτε ἡ ἰδία γλῶσσα καὶ ἡ ἰδία μουσικὴ τῶν κυλιομένων μεγαλοπρεπῶς τοῦ ὠκεανοῦ ρείθρων. Ἄλλοτε ἡ συμφωνία ἐγίνετο θορυβωδεστέρα καὶ ἀπειλητική, ὡσεὶ συγκλονίζουσα τὰ ἄμετρα βάθη τοῦ ὠκεανοῦ καὶ ἄλλοτε ἐξεχύνετο εἰς γλυκεῖαν καὶ παραπονετικὴν μονῳδίαν, ἡ ὁποία ἔφερε δάκρυα εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τῶν ἐννοούντων τὴν μυστηριώδη γλῶσσάν της.

Λοιπὸν σὲ φαντάζομαι ἀπολαμβάνουσαν ὅλην αὐτὴν τὴν ἄρρητον, χαρὰν καὶ σὲ βλέπω εὐτυχῆ καὶ ἐὰν ἀκόμη, ὡς μοῦ λέγεις, μόνον ἅπαξ τῆς ἑβδομάδος θὰ βλέπῃς τὸν ἄνδρα

σου. Μὴ σὲ λυπεῖ, φίλη μου, ὁ μικρὸς αὐτὸς χωρισμὸς καὶ μὴ σκιάζῃ τὴν εὐτυχίαν σου ἡ μικρὰ αὕτη δυσκολία.

Μακρὰν

Δὲν γνωρίζεις ἀρκετὰ τὸν κόσμον ἀκόμη καὶ δὲν ἐμελέτησες τὴν ψυχολογίαν τῶν ἀνδρῶν καὶ ἰδίᾳ ὅσων ἔζησαν καὶ ἀνετράφησαν εἰς μεγαλοπόλεις. Αὐτοὶ ὅλοι κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἧττον εἶναι τόσον blasés, ὥστε ὅ,τι ἐνίοτε ὀφείλῃ νὰ ἀποτελῇ τὴν ἀληθῆ εὐτυχίαν, δι' αὐτοὺς ἀποτελεῖ τὴν ἀληθῆ ἀ ίαν. Κουράζονται εὔκολα ἀπὸ ὅλα καὶ βαρύνονται εὔκολα καὶ αὐτὴν ἔτι τὴν τελειότητα τῆς δημιουργίας.

Καὶ τὸ συμπέρασμα : Εἶσαι ὑπανδρευμένη πρὸ ἑνὸς σχεδὸν ἔτους. Πρωί, μεσημέρι, βράδυ εὑρίσκεσαι εἰς τὸ πλευρὸν τοῦ συζύγου σου Ὅσον καὶ ἂν εἶναι καλός, ὅσον καὶ ἂν σὲ ἀγαπᾷ, ἀναντιρρήτως θὰ ἤρχισε νὰ εὑρίσκῃ μονότονον τὴν ζωὴν αὐτήν. Τὰς ψυχρότητας καὶ τὰς ἀδιαφορίας, τὰς ὁποίας τόσον ἀρέσκεσαι νὰ ἀποδίδῃς εἰς εἰσηγήσεις τῆς πενθερᾶς σου, ἀπόδωσε καλλίτερα εἰς τὴν ἀνίαν, ἐξ ἧς πάσχουν οἱ ἄνδρες τῶν μεγαλοπόλεων, ἵνα μὴ εἴπω οἱ ἄνθρωποι ὅλοι εἰς τὸν κόσμον τοῦτον. Διότι ἐπὶ τέλους ποῖον δὲν κουράζει ὁ ὁμόρρυθμος πάντοτε καὶ ὡς δι' ὡρολογίου κανονισμένος βίος.

Τίποτε ἐν τούτοις δὲν τὸν κάμνει ἐπιθυμητόν, τίποτε δὲν ἐξαίρει τὴν εὐτυχίαν καὶ δὲν τὴν ζωγραφίζει μὲ τὰ ὡραιότερα χρώματα, ὅσον ἡ ἀπουσία, ὁ χωρισμὸς καὶ ἡ μεταβολὴ τῆς ζωῆς. Λοιπὸν οὐδέποτε ὁ ἄνδρας σου θὰ ἐκτιμήσῃ καλλίτερον καὶ τὰς ἀρετάς σου ὡς καλῆς οἰκοδεσποίνης καὶ τὴν ἀνάπτυξίν σου καὶ τὴν ζωηρότητα καὶ τὴν εὐμορφιὰν καὶ τὴν χάριν σου, ὅσον κατὰ τὰς ἡμέρας ταύτας, ὅπου θὰ εἶσθε χωρισμένοι. Ὅταν δὲν θὰ εἶσαι πλέον ἐκεῖ διὰ νὰ εἶναι ὅλα τακτικὰ καὶ καθαρά, ὅταν δὲν θὰ ἔχῃ πλέον τὸ πρόγευμά του ἐπιμελημένον καὶ εἰς τὴν ὥραν του, μὲ τὰς ὡραίας ἐκπλήξεις, τὰς ὁποίας πάντοτε τοῦ ἐπιφυλάσσεις, μὲ τὰς δροσερὰς καὶ μυροβόλους ἀνθοδέσμας, τὰς ὁποίας ὡς ἀληθὴς μάγισσα σκορπίζεις παντοῦ· ὅταν δὲν θὰ ἀκούῃ πλέον τὴν φωνήν σου ἀπαγγέλλουσαν κανὲν εὔμορφον νέον ποιηματάκι ἀγαπητοῦ ποιητοῦ ἢ ἀναγινώσκουσαν κανὲν ἄρθρον τοῦ «Figaro», ὅταν δὲν θὰ ἔχῃ πλέον τὴν νεότητα καὶ τὴν ζωηρότητά σου διὰ νὰ γεμίζῃ ἀπὸ ζωὴν καὶ χάριν ὅλον αὐτὸ τὸ σπίτι, τότε, φίλη μου, ὁ ἔρως του θὰ ἀνακτήσῃ τὸν πρῶτόν του ἐνθουσιασμόν, καὶ δὲν θὰ βλέπῃ τὴν ὥραν πότε νὰ ἔλθῃ ἡ πολυπόθητος αὐτὴ Κυριακή, διὰ νὰ ἀντλήσῃ πλησίον σου εὐτυχίαν καὶ χαρὰν δι' ὅλην τὴν ἑπομένην ἑβδομάδα.

Καὶ σὺ πάλιν ἐκεῖ θὰ μένῃς ἐλευθέρα καὶ ἐντελῶς à ton aise νὰ ζῇς ὅπως σοῦ ἀρέσει, χωρὶς νὰ ἐπιβλέπῃς ἀδιάκοπα εἰς τὸν τρόπον τῆς κομψῆς ἐνδυμασίας καὶ τοῦ τί ἀρέσει ἀποκλειστικῶς εἰς ἐκεῖνον. Θὰ ζῇς ὅπως ἀρέσει εἰς σέ, ὅπως σὲ εὐχαριστεῖ σήμερον, ὅτε μαζῆ μὲ τὴν ἰδικήν σου φέρεις καὶ τὸ βάρος καὶ τὰς εὐθύνας μιᾶς νέας ζωῆς. Ἔπειτα ἡ σύντροφος, τὴν ὁποίαν σοῦ ἔδωκαν ἐκεῖ, μοῦ ἀρέσει ὑπερβολικά. Τὴν εἶχον ἄλλοτε γνωρίσει καὶ ἔχει ὅ,τι χρειάζεται διὰ νὰ διέλθητε ὡραίας ἡμέρας μαζῆ. Μεγαλειτέρα σου πολύ, ἔχει τόσην κρίσιν καὶ τόσην ἀβρότητα συμπεριφορᾶς, ὥστε δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία, ὅτι θὰ εἶναι ὄχι μόνον καλὴ φίλη, ἀλλὰ καὶ ἀρίστη ὁδηγὸς καὶ σύμβουλος.

Ὅ,τι λάμπει δὲν εἶναι χρυσός.

Ἄλλως τε αὐτὴ διῆλθε τὴν δοκιμασίαν τοῦ ἐγγάμου βίου καὶ θὰ ἐννοῇ καλλίτερα ἀπὸ σὲ πολλὰ πράγματα, τὰ τὰ ὁποῖα, νομίζω, ὅτι δὲν ἐννοεῖς σύ, φίλη μου, ἀρκετὰ καὶ ὅσον πρέπει.

Καὶ λέγω δοκιμασίαν, διότι ἡ ζωὴ τῶν τριῶν ἐτῶν τοῦ ἐγγάμου βίου της ὑπῆρξεν ἀκριβῶς ζωὴ τρομερᾶς δοκιμασίας διὰ τὴν νέαν αὐτὴν γυναῖκα. Τὴν ὑπάνδρευσαν, χωρὶς κἂν νὰ τὴν ἐρωτήσουν, μὲ ἄνδρα, τὸν ὁποῖον οὔτε εἶχεν ἰδεῖ ποτέ της, οὔτε ἐφαντάζετο κἄν. Ἦτο πλούσιος καὶ ἔζη εἰς Ἠκρισίους. Αἴ! αὐτὸ ἤρκει δι' ὅλους τοὺς συγγενεῖς καὶ δι' ὅλους τοὺς οἰκογενειακοὺς φίλους. Ἦτο τύχη ἔκτακτος, τὴν ὁποίαν ὅλαι αἱ μητέρες θὰ ἠύχοντο διὰ τὰ κορίτσια των καὶ τὴν ὁποίαν ὅλαι αἱ συμμαθήτριαί της ἐζήλευαν.

Καὶ ἔσπευσαν ἀμέσως, χωρὶς ἀναβολὰς νὰ τὴν φέρουν εἰς Γαλλίαν, προσποιούμενοι ἀσθένειαν συγγενοῦς, διὰ νὰ μὴ τύχῃ καὶ ὁ γάμος ματαιωθῇ. Ἡ πτωχὴ κόρη ἐθαμβώθη ἀπὸ ὅλον αὐτὸν τὸν θόρυβον, ἀπὸ ὅλα αὐτὰ τὰ μεγάλα λόγια καὶ τὰς τιμὰς καὶ τὸν πλοῦτον καὶ χωρὶς νὰ ἀτενίσῃ κἂν καλὰ-καλὰ ἐκεῖνον, μὲ τὸν ὁποῖον θὰ ἐταξείδευε τὸ ἀτελείωτον αὐτὸ τῆς ζωῆς ταξείδι, ἔθεσε τὴν χεῖρά της εἰς τὴν ἰδικήν του καὶ ἀπὸ τῆς μιᾶς ἡμέρας εἰς τὴν ἄλλην ἡ ἀμέριμνος, ἡ ζωηρά, ἡ φαιδρὰ αὕτη πεταλούδα ἤλλαξε θέσιν καὶ πατρίδα, ὡς ἤλλαξε φεῦ καὶ ζωήν ! Νέα, ὡς ἦτο καὶ ἄπειρος μακρὰν τῆς οἰκογενείας της, δὲν ἀντελήφθη ἀμέσως ὅλον τὸ βάθος τῆς συμφορᾶς καὶ δὲν εἶδε τὸ μέλλον ἢ ὑπὸ τὸ πρῖσμα τῆς λάμψεως τῶν ἀδαμάντων δι' ὧν τὴν ἐστόλισαν καὶ τῶν κρυστάλλων καὶ πολυελαίων εἰς οὓς ἀντανέκλα ἡ καλλονή της.

Καὶ ὡς τὸ ἀγνοοῦν νὰ κολλυμβᾷ παιδίον, ἐρρίφθη εἰς τὴν πολυκύμαντον θάλασσαν τῆς παρισινῆς κοινωνίας μὲ ὁδηγόν, ὁ ὁποῖος μέσα εἰς αὐτὴν εἶχεν ἀξαντλήσει πᾶσαν δύναμιν καὶ πᾶσαν ἰκμάδα καὶ ὁ ὁποῖος ἄφινε πλέον ἑαυτὸν νὰ φέρεται, ὅπου τὸν ἔρριπταν τὰ ὁρμητικώτερα κύματα.

Ἦτο εὐτύχημα διὰ τὴν πτωχὴν φίλην μας ὅτι ἐν ἀπὸ τὰ ἄγρια ταῦτα κύματα κατασυνέτριψεν ἀποτόμως τὴν μαλακυνθεῖσαν πλέον κεφαλὴν τοῦ γέροντος αὐτοῦ ναυαγοῦ, πρὶν ἢ ἔρμαιον καὶ αὐτὴ τῆς τύχης ἐκείνου καταστραφῇ καθ' ὁλοκληρίαν. Ἦτο εὐτύχημα ὅτι εἶχε τὴν δύναμιν νὰ ἐξέλθῃ ἀγνὴ καὶ σῴα τῆς δοκιμασίας αὐτῆς, μὲ μόνον τὸ σκληρὸν μάθημα ὅτι δὲν εἶναι χρυσὸς πάντοτε ὅ,τι λάμπῃ καὶ ὅ,τι τὰ πλούσια καὶ πολυτελῆ μέγαρα δὲν κλείουν φεῦ ! πάντοτε εἰς τοὺς βελουδοστρωμένους τοίχους των καὶ τὸ μικρὸν αὐτὸ καὶ εὐπετὲς καὶ φιλελεύθερον πτηνόν, τὸ ὁποῖον ὀνομάζεται *εὐτυχία*. Καὶ ἐπείσθη πλέον αὐτή, ὡς, ἐλπίζω θὰ ἐπείσθησαν ὅλαι ὅσαι ἐζήλευαν τὴν χαράν της, ὅτι ὁ πλούσιος γάμος δὲν εἶναι ἢ ἓν σκαλοπάτι, μία γέφυρα δι' ἧς μεταβαίνομεν ἀπὸ τῶν θρανίων τῆς τελευταίας τάξεως τοῦ σχολείου εἰς τὸν παράδεισον τῆς ζωῆς, εἰς τὸν ὁποῖον οὐδεὶς ὑπάρχει ἀπηγορευμένος καρπός, ἀλλὰ ὅτι πολὺ συχνὰ εἶναι ἀκριβῶς ἡ κόλασις, εἰς τὴν ὁποίαν ἀντὶ τροφῆς καὶ ἀέρος μόνον μέταλλα—ἔστω καὶ χρυσοῦ καὶ ἀργύρου—παρέχονται διὰ τὴν ὕπαρξίν μας.

Καὶ ἐπειδὴ τὰ μέταλλα ταῦτα εἶναι πολὺ δύσπεπτα, αἱ ἀνταλλάσσουσαι τὴν ἐλευθερίαν των μὲ τὰ χρυσᾶ κλουβιά, διατρέχουν τὸν κίνδυνον νὰ ἀποθάνουν ἐκεῖ ἀπὸ ἀσιτίαν καὶ ἀσφυξίαν.

Λοιπὸν μετὰ τὴν μικρὰν αὐτὴν περὶ τῆς κοινῆς φίλης μας παρέκβασίν μου, σὲ συγχαίρω καὶ πάλιν, διότι θὰ ἔχῃς τὴν σύντροφάν της. Αὐτή, ἡ ὁποία πολλὰ ἔπαθε, θὰ σὲ φωτίσῃ βεβαίως εἰς πολλὰ πράγματα καὶ θὰ σὲ μάθῃ νὰ βλέπῃς τὴν ζωὴν νηφαλιώτερον καὶ νὰ προφυλάττεσαι ἰδίᾳ ἀπὸ ὅλους τοὺς κινδύνους, ἀπὸ τοὺς ὁποίους δυστυχῶς ἡ ἀνατροφή σου δὲν σὲ ἔχει προφυλαγμένην ἀρκετά. Αὐτὴ δὲ ἡ προβλεπτικότης της, αὐτὸ τὸ τάκτ νὰ ἀπέρχεται ἀκριβῶς ἀνὰ πᾶσαν Κυριακὴν εἰς τὴν πρωτεύουσαν, ἵνα μὴ οὐδ' ἐπ' ἐλάχιστον διὰ τῆς παρουσίας της ἐμποδίζῃ τὸ οἰκογενειακόν σας tête-à-tête μετὰ τοῦ ἀνδρός σου, μὲ πείθουν ἀκόμη περισσότερον, ὅτι ἐσπούδασε πολὺ τὴν ζωὴν καὶ ὅτι θέλει νὰ ἀποφύγῃ πᾶν ὅ,τι δύναται καὶ μὲ τὸ ἐλαφρότερον νέφος νὰ σκιάσῃ τὴν εὐτυχίαν ἐκείνων, αἱ ὁποῖαι ὑπῆρξαν τυχηρότεραί της.

ΟΝΕΙΡΟ

Ἡ νύχτα, — νύχτα μαύρη καὶ φοβερή, — σκέπασε τὸν κάμπο, τὴς ρεματιές, τὰ βουνά.

Ζητήσαμε καταφύγιο 'στὴ ποιὸ μεγάλη κάμαρα τοῦ σπιτιοῦ μας, φωτισμένη ἀπὸ λάμπες, τρανταφυλλιές κόκκινες. κίτρινες, γαλάζιες καὶ μενεξελιὲς ποῦ κάνανε ἕνα φῶς φανταστικό.

Ἡ Ψυχὴ ἔτρεμε ἀπὸ παιδίστικους φόβους. Ἔκρυψε τὸ προσωπάκι της καὶ ἦλθε καὶ κάθισε κοντά μου· τὴν χάδεψα ἥσυχα-ἥσυχα χωρὶς νὰ τῆς μιλήσω καὶ ἀμέσως εἶδα πῶς ἀποκοιμήθηκε. Τότε φαντάσματα τρομαχτικὰ παρουσιάστηκαν στὴ μοναξιά μου.

Ἔβλεπα μιὰ πεδιάδα σκοτεινή, ἀκατοίκητη, ἔρημη· ἤμουν μονάχος, ἀνήσυχος, ἀπηλπισμένος.

Νόμιζα πῶς εἶχα γιὰ πάντα χάσει τὴν ἀγαπητή μου Ψυχὴ καὶ εἶχε γείνει ἄφαντη χωρὶς νὰ ξέρω τὴν τύχη της.

Ξάφνου ἄκουσα μεγάλην ταραχὴ πίσω ἀπὸ ἕνα πυκνὸ δάσος.

Ποῦ ἤμουν ; σὲ ποιὸ τόπο ;

Μπῆκα μέσα 'στὸ δάσος καὶ ὅσο προχωροῦσα ἄκουα καλλίτερα τὴν ταραχὴ αὐτή. Ξεχώριζα τώρα ἀνθρώπινες φωνές, βροντερές, φοβερὲς ποῦ ἀνακατεύονταν καὶ περίσσευαν ἀπὸ τὴν ἠχώ.

Προσφώνησες ἀκούστηκαν καὶ ἔπειτα εἶδα γίγαντες νὰ κάνουνε διάφορα σημάδια.

Ἦταν μισοντυμένοι, εἶχανε μακρυὰ μαλλιὰ καὶ γένια σὰν ἀπὸ φωτιά.

Ἄλλοι κρατούσανε ἀσκιὰ γεμάτα κρασὶ καὶ πίνανε καὶ ἄλλοι τραγουδούσανε μαζῆ μὲ γυναῖκες μὲ ξέπλεκτα τὰ μαλλιὰ 'στὸν ἀγέρα.

Ἕνας μὲ ἄρπαξε, μὲ σήκωσε σὰν πούπουλο καὶ μὲ ἔφερε ἀνάμεσα 'στοὺς συντρόφους του. Μοῦ παρουσίασε ἕνα ποτῆρι, τὸ γέμισε ἀπὸ ἕνα ὑγρὸ μαῦρο καὶ μὲ προσκάλεσε νὰ τὸ πιῶ μὲ κίνημα ἐπιταχτικό, ἐνῷ οἱ σύντροφοί του ἔλεγαν λόγια, ποῦ δὲν τὰ καταλάβαινα καὶ χτυπούσαν τὴς ἀσπίδες τους μὲ τοὺς γρόνθους τους.

Μία μισόασπρη μέρα ἐξημέρωσε· αἱ λαμπάδες σβύσανε. Κάποιος ἔφερε ἕνα ἄλογο ἀσέλωτο ποῦ ἐχλημίντριζε καὶ ἤτανε φοβερὰ ἀνήτυχο καὶ μὲ βάλανε πάνου, ἔπειτα εἶδα ὅλους τοὺς ἄλλους νὰ καββαλικέψουνε ἄλλα φοβερά. Φύγαμε τρέχοντας, περάσαμε δάση, κοιλάδες καὶ χώρες ποῦ μόλις προφτάναμε νὰ τὴς δοῦμε· τέλος φθάσαμε μπροστὰ σὲ μιὰ πόλι καὶ ἀμέσως τῆς βάλανε φωτιά.

Αἱ φλόγες πολύγλωσσες καὶ φοβερὲς ἀνέβκιναν ὡς τὰ μεσουράνια καὶ τρώγανε ὅτι τύχαινε 'ς τὸ δρόμο τους· τὰ σπίτια ἔτριζαν, κρημνιζόμενα μὲ πάταγο καὶ σκόρπιζαν περίγυρα πύρινη σκόνη. Οἱ κάτοικοι ἔφευγαν οὐρλιάζοντες καὶ ἤρχονταν νὰ πέσουνε 'ς τὰ πόδια μας, σὰν πουλιὰ ποῦ τοὺς κάψανε τὰ φτερά τους.

Ἐφύγαμε. ἀφήνοντας πίσω μας τὴν φωτιὰ ποῦ ξαπλωνότανε σὰν πύρινο ποτάμι καὶ φαινότανε σὰν νὰ μᾶς ἀκολούθαγε μὲ λύσσα γιὰ ἐκδίκησιν.

Πολὺ καιρὸ ἀκόμη τρέχαμε, χωρὶς νὰ σταματήσωμε οὔτε νὰναπαυθοῦμε, ὡς ποῦ φτάσαμε σ' ἕνα λιβάδι, ἐκεῖ σταθήκαμε καὶ ἀφήσαμε καὶ τ' ἄλογα μας ἐλεύθερα, κατασκονισμένα καὶ κατιδρωμένα.

Ἀνάψαμε φωτιὲς καὶ ψήσαμε ὁλάκερα βῶδια, ἀρνιὰ καὶ κατσίκια. Ἐφάγαμε βιαστικὰ καὶ ἤπιαμε μπόλικο κρασὶ ποῦ μᾶς τὸ κερνοῦσαν ἀδιάκοπα γυναῖκες· μιὰ ἀπ' αὐτὲς ἦρθε κοντά μου καὶ μοῦ εἶπε πῶς θέλει νὰ μείνῃ σκλάβα μου.

Ἄμα τελειώσαμε, ὁ ἀρχηγὸς διάταξε νὰ ξαναρχίσουμε τὸ δρόμο μας ἀνάμεσα σὲ νέες χώρες, ὅπου παντοῦ σπέρνα-με τὸ τρόμο· ἔπειτα ἀπὸ δρόμο ἀρκετὸ βρεθήκαμε προστὰ σὲ ἕνα πολὺ ψηλὸ τοῖχο, ποῦ τὸν φύλαγε ἕνα τέρας, ντυμένο μὲ σίδερα. Τὰ μάτια λάμπανε σὰν φλόγες. Δὲν μᾶς ἄφησε νὰ περάσουμε. Τὸ 'ρωτήσαμε ποιὰ χώρα ἤτανε πίσω ἀπ' αὐτὸ τὸν τοῖχο; Ἤτανε χώρα ὁλόφωτη ἢ σκοτεινὴ σὰν τὸν τάφο ; Ἤτανε τὸ βασίλειο εὐτυχισμένων ἀνθρώπων ἢ τοῦ πένθους καὶ τῆς μοναξιᾶς;

Ὁ φύλακας δέν μας ἀποκρίθηκε.

Ἀναγκαστήκαμε νὰ ξεπεζέψουμε χωρὶς νὰ μποροῦμε νὰ πᾶμε μακρύτερα.

Μπροστὰ 'ς τὸν αἰνιγματικὸ αὐτὸν τοῖχο ζήσαμε μῆνες, χρόνια, καταβασανιζόμενοι ἀπὸ τὴ σφοδρότερη περιέργεια νὰ μάθουμε τὶ χώρα μυστικὴ ἤτανε πίσω του.

Ὁ στρατός μας ἀποδεκατίζονταν, κάθε μέρα πέθαιναν χιλιάδες σύντροφοι καὶ κατατρώγονταν ἀμέσως ἀπὸ σύγνεφα κοράκια. Οἱ ἀγροὶ ἤτανε σπαρμένοι ἀπὸ σκελετοὺς καὶ κόκκαλα.

Ὅσοι ζούσανε ἀκόμη, λυπημένοι καὶ σιωπηλοί, περιτριγύριζαν σὰν φαντάσματα χτυπῶντας μὲ ἀπελπισιὰ τὸ χάλκινο τοῖχο ποῦ ἔβγανε ἀπαισίους ἤχους κερκυνοῦ.

Ἔπειτα μιὰ μέρα αἰσθάνθηκα πῶς καὶ ἐγὼ ὁ ἴδιος γινόμουνα στάχτη, καὶ πῶς ὁ ἀγέρας ἔπαιρνε τὴ στάχτη αὐτὴ μὲ περιπαιχτικὰ σφυρίγματα...

Ξάφνου ἄκουσα τὴ φωνὴ τῆς πολυκαημένης μου Ψυχῆς, τὴν φωνήν της, τὴν τόσον γλυκειὰ καὶ τόσον χαϊδευτική. Καὶ ἅμα θυμώμουνα τὸ πικρό μου ὄνειρο, συλλογιζόμουνα πῶς μονάχα ἡ ἀληθινὴ ἀγάπη δίνει τὴν δύναμιν τῆς ζωῆς.

(Ἀπὸ τὴν «Ψυχὴν» τοῦ Jacques Daurelle).

Εἰρήνη Νικολαΐδου

Η ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ ΑΛΒΑΝΑ ΜΗΝΙΑΤΗ

ΠΕΡΙ ΓΥΝΑΙΚΟΣ

Γαλλιστὶ συνέγραψε ἡ Μαργαρίτα Ἀλβάνα Μηνιάτη σύντομον μελέτην περὶ τῆς «*Γυναικὸς ἐν τῇ κοινωνίᾳ καὶ τῆς ἐν τῷ μέλλοντι ἀποστολῆς αὐτῆς*», ἣν τὸ *Ἀττικὸν Ἡμερολόγιον* καὶ τὸ φιλολογικὸν περιοδικὸν *ἡ Ἑβδομὰς* ἔχουν δημοσιεύσει ἐν μεταφράσει.

Εἰς τὸ ἔργον της τοῦτο ἡ Μαργαρίτα Ἀλβάνα Μηνιάτη φαίνεται μὲν ἀρχῶν καὶ ἰδεῶν συντηρητικῶν, θέλει ὅμως τὴν γυναῖκα ἐν γένει ἀνεπτυγμένην καὶ μὲ αὐτενέργειαν ἐφωδιασμένην, χωρὶς νὰ τῇ ἀρνῆται τὸ δικαίωμα καὶ τῆς ἀνωτάτης ἐπιστημονικῆς μορφώσεως.

Τὸ ὕφος τῆς μελέτης ταύτης εἶναι γοργόν, θετικὸν καὶ στερεῖται σχεδὸν τῆς ἐπαγωγοῦ χάριτος καὶ τῆς καλλιτεχνικῆς ἐν γένει χροιᾶς, ἣν φέρουν τὰ πλεῖστα ἐκ τῶν ἄλλων της ἔργων. Εἶναι ἄλλως καὶ πολὺ σύντομος καὶ πολὺ περιεκτικὴ ἡ ἐν λόγῳ μελέτη. Περιλαμβάνει εἰς πολὺ γενικὰς γραμμὰς τὰ κατὰ τὴν γυναῖκα τῶν μυθολογικῶν καὶ ἡρωϊκῶν χρόνων καὶ ἀντλεῖ φυσικώτατα διὰ τὰς μὲν ὡς καὶ διὰ τὰς δὲ τὰ πρότυπά της ἐκ τῆς ἑλληνικῆς μυθολογίας καὶ ἱστορίας. Τόσον δὲ ἑλκύει τὸ μέγα πνεῦμά της ἡ ἀνάπτυξις καὶ ἡ μόρφωσις τῶν ἑταιρῶν τῆς ἀρχαιότητος, ὥστε δὲν διστάζει νὰ ὀνομάσῃ αὐτὰς *βασιλίδας τῆς καλαισθησίας καὶ πάσης ἐλευθερίας τέχνης καὶ ὑπογραμμὸν τέλειον εἰς τὴν ἀβροτάτην κοινωνίαν τῆς ἀρχαιότητος. Μουσική, φιλοσοφία, ἔρως τὰ πάντα συνεζητοῦντο εἰς τὰ φαιδρὰ αὐτῶν συμπόσια, ἀπαστράπτοντα ἐκ νεότητος καὶ ζωῆς, εὐωδιάζοντα ἐξ ἀνθέων, ποτιζόμενα ἐξ εὐχύμων οἴνων.*

Καὶ ἀλλαχοῦ: *ἡ γυνὴ ἐν Ἑλλάδι τὰ ἱερὰ μυηθεῖσα καὶ ἀσχολουμένη περὶ τὰς τέχνας καὶ ἐπιστήμας διέδωκε τὴν ἰδίαν παιδείαν καὶ τὴν πνοὴν τῆς ἐμπνεύσεώς της ἐπὶ τοῦ ὅλου πολιτισμοῦ.* Καὶ ἀναφέρει τὴν Διοτίμαν καὶ Ἀσπασίαν, αἱ ὁποῖαι δὲν ἀνάγονται βεβαίως εἰς τὴν κατηγορίαν τῶν εἰς τὸν γυναικωνίτην διαιτωμένων γυναικῶν.

Περὶ τῶν τελευταίων τούτων λέγει ἁπλῶς: *Ἀλλ' ὅσον μέγα καὶ ἂν ὑπῆρξε τὸ κράτος τῆς ἑταίρας, οὐχ ἧττον καὶ ἡ νόμιμος σύζυγος, ἡ οἰκοδέσποινα, δὲν ἦτο ἐντελῶς ἀπόκληρος . . . . .*

Ἀναντιρρήτως καὶ αὐτὴ ἡ ἐν ὑστέρῳ θέσει, ἣν δίδει ἐν τῇ μελέτῃ της εἰς τὴν σύζυγον, καὶ ὁ ἐνθουσιασμός, μεθ' οὗ ὁμιλεῖ περὶ τῆς ἀνεπτυγμένης γυναικὸς τῶν χρόνων ἐκείνων, ἀποδεικνύουν τὴν ὑπὲρ ταύτης προτίμησίν της, τὴν λατρείαν της πρὸς τὸ ἀνεπτυγμένον πνεῦμα, πρὸ τοῦ ὁποίου λησμονεῖ καὶ συγχωρεῖ καὶ αὐτὴν τὴν πρὸς τὴν ἠθικὴν περιφρόνησιν τῶν γυναικῶν ἐκείνων.

Τὴν γυναῖκα τῆς πρώτης περιόδου τοῦ Χριστιανισμοῦ ἐξαίρει ἰδιαζόντως ὡς καὶ τὴν εὐεργετικὴν αὐτῆς δρᾶσιν κατὰ τοὺς πρώτους μετὰ Χριστὸν αἰῶνας, *καθ' ὃν καὶ προήδρευεν ἡ γυνὴ τῶν χριστιανικῶν συνελεύσεων καὶ ἱεροκῆρυξ ἦτο καὶ ἐβάπτιζε καὶ προσηλύτιζε διὰ τῆς ἰσχυρᾶς πειστικῆς δυνάμεώς της καὶ τῆς προσιδιαζούσης εἰς τὸ φῦλόν της χαριτείας . . . .* τὸ τοιοῦτον, λέγει, *δὲν ἦτο ἐντελῶς ἀμέτοχον κινδύνων διὰ τὸ ἀνδρικὸν φῦλον.*

Αὐτὴ ἡ τελευταία ἰδίᾳ παράγραφος προδίδει σαφῶς τὸ πνεῦμα, ὑπὸ τοῦ ὁποίου ἐμφορεῖται ἡ συγγραφεύς, γράφουσα περὶ γυναικός. Ὡρισμένως τὴν θεωρεῖ ἠδικημένην καὶ ἀπροκαλύπτως ἀναγνωρίζει ὅτι οἱ πρὸ τῆς ἀναπτύξεώς της τιθέμενοι ἑκάστοτε φραγμοὶ εἶχαν πάντοτε ὡς ἐλατήριον τὸν ἀνδρικὸν ἐγωϊσμὸν καὶ τὸ ἀνδρικὸν συμφέρον. Μεθ' ὅλην δὲ τὴν μετριοπάθειαν καὶ τὴν ἐπιθυμίαν της, ὅπως φανῇ συντηρητικὴ δὲν ἠδυνήθη ἢ νὰ παρασυρθῇ ἐκ τοῦ ἐνθουσιασμοῦ της καὶ λυρικώτατα νὰ ἐξάρῃ καὶ νὰ ψάλῃ ἀληθεῖς ὕμνους ἐγκωμίων, ὄχι πρὸς τὴν γυναῖκα τῆς ἠλακάτης, τὸ πειθήνιον ὄργανον τοῦ γυναικωνίτου, ἀλλὰ πρὸς τὴν γυναῖκα, ἥτις μὲ σθένος ἀνδρικὸν καὶ μὲ αὐταπάρνησιν καὶ αὐτενέργειαν διέπρεψεν ὡς μάρτυς τῆς θρησκείας καὶ ὡς ἡρωὶς τῆς πατρίδος.

Πατριῶτις δὲ συγγραφεὺς καὶ γνησία πρὸ παντὸς Ἑλληνίς, ἐνῷ ἐν τῇ μελέτῃ της ὁμιλεῖ ἐν γένει περὶ γυναικός, προκειμένου νὰ ἐξάρῃ τὴν γυναῖκα ὡς μάρτυρα καὶ ὡς ἡρωΐδα ἀντλεῖ κατὰ προτίμησιν τὰ πρότυπά της ἀπὸ τὴν πλουσίαν Ἑλληνικὴν πινακοθήκην τῶν μαρτύρων καὶ τῶν ἡρωΐδων.

Καὶ ὁ θρόνος, λέγει, *καὶ ἡ Ἐκκλησία τῶν νεωτέρων κοινωνιῶν ἀνεγνώρισαν τὰς ἀρετὰς καὶ τὴν σοφίαν τῶν Ἑλληνίδων. Αὗται διετήρησαν καὶ τὴν θρησκείαν καὶ τὸν ἐθνισμὸν ἀπὸ γενεᾶς εἰς γενεὰν καὶ κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς ἐξεγέρσεως αὗται προέβαλαν ἀτρόμητα στήθη κατὰ τοῦ διώκτου τῆς πίστεως καὶ τοῦ σφετεριστοῦ τῆς πατρίδος των.*

Καὶ κατωτέρω ἀναγνωρίζει μὲν *τὴν ἐξ ἀνάγκης ἐνίοτε ὑποταγὴν τοῦ ἀνδρὸς εἰς τὸν τύραννον, ἐξαίρει ὅμως ὑπὲρ τὸν ἄνδρα τὴν σύγχρονόν του γυναῖκα*, ἡ ὁποία, κατὰ τὴν αὐτὴν ἐποχήν, *μόνον τὸν Θεὸν ἐφοβεῖτο καὶ εἰς τὸ ἀγαθὸν ἐπίστευε καὶ διὰ τοῦτο αὐτὴ ἔσωσεν ὅ,τι ἴσως ὁ ἀνὴρ ἐκινδύνευε νὰ ἀπολέσῃ.*

Ἐὰν θελήσῃ τις νὰ σχολιάσῃ καὶ τὴν ἰδέαν αὐτὴν τῆς συγγραφέως, πείθεται ὅτι μεθ' ὅλον τὸν σεβασμόν της πρὸς τὸ καθεστώς, τὸ ὁποῖον ἤθελε τὴν γυναῖκα πολὺ κατωτέραν τοῦ ἀνδρός, ἐν τούτοις αὕτη δὲν δύναται νὰ μὴ ἀναγνωρίσῃ εἰς τὰς γυναῖκας ἐν γένει καὶ τῆς πατρίδος της ἰδίᾳ πνεῦμα καὶ ἀρετάς, αἱ ὁποῖαι ἐξεδηλοῦντο ἀσθενέστερόν πως εἰς τοὺς ἄνδρας τῆς ἰδίας ἐποχῆς.

Τὴν μελέτην της ταύτην περαίνει μὲ περιληπτικὴν ἀφήγησιν τῆς δράσεως τῶν ἐπιφανεστέρων γυναικῶν τῶν νεωτέρων χρόνων καὶ μὲ εἰκόνα τῆς ἀνὰ τὸν κόσμον τῶν σοφῶν καὶ μεταρρυθμιστῶν ἀναστατώσεως ὑπὲρ τῆς γυναικείας χειραφετήσεως.

Εἰς τὸ κεφάλαιον αὐτὸ φαίνεται πολὺ ἐπιφυλακτική. Ἂν καὶ θαυμάζει τὸν μέγαν δημοσιολόγον, John Stuart Mill, τὸν ὑπέρμαχον τοῦτον πάσης ἐλευθερίας καὶ ἱδρυτὴν τῆς σχολῆς τῆς πολιτικῆς γυναικείας χειραφετήσεως, ἐν τούτοις, λέγει, ὅτι αἱ ἀρχαὶ αὗται θὰ ἔφερον *ἀναστάτωσιν, δι' ἣν ὁ κόσμος οὔτε εἶναι, οὔτε ἔσται, ὡς νομίζομεν, ποτὲ παρεσκευασμένος.* Αὐτὴ εἶναι ἡ μόνη φράσις, δι' ἧς ἐπιφέρει ἰδίαν γνώμην περὶ τῆς γυναικείας χειραφετήσεως. Τὸ ζήτημα φαίνεται θεωροῦσα πολὺ ἀκανθῶδες, ἀποφεύγει δὲ μετ' ἐπιμελείας νὰ εἴπῃ περισσότερα ἐπ' αὐτοῦ, ὄχι διότι δὲν ἔχει μελετήσει ἀρκούντως τοῦτο ἀλλὰ διότι φρονεῖ περὶ γυναικός, ἀκριβῶς ὅσα φρονοῦν οἱ φανατικώτεροι ὀπαδοὶ τῆς γυναικείας χειραφετήσεως.

Ἐσεβάσθη τὴν παράδοσιν, τοὐλάχιστον ὡς πρὸς τὸ ζήτημα τῆς γυναικείας χειραφετήσεως, καὶ δὲν εἶχεν ἄδικον. Ἄλλως τε ὁ ἰδικός της βίος, καθ' ὃν ἔδρασεν ἐν τῇ πολιτικῇ δημοσιογραφίᾳ ὡς ἀνὴρ καὶ εὐηργέτησε τὴν θετὴν πατρίδα της, ὅσον ὀλίγοι ἐκ τῶν πολιτευομένων ἀνδρῶν της. ὁ ἰδικός της βίος δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς ἡ ἐπισημοτέρα πιστοποίησις τῶν ὀρθῶν ἐπιχειρημάτων τῶν ἄκρων φιλελευθέρων γυναικοφίλων.

Διότι ὀλίγαι βεβαίως γυναῖκες ὑπῆρξαν ἐν τῇ ζωῇ των τόσον τέλειαι σύζυγοι καὶ οἰκοδέσποιναι καὶ μητέρες, ὅσον ἡ Μαργαρίτα Ἀλβάνα Μηνιάτη καὶ τόσον γοητευτικαὶ καὶ ὡραῖαι καὶ χαριτωμέναι ὅσον αὐτή.

(Ἐκ τοῦ ς'. τεύχους τῆς Ἱστορίας τῶν Ἑλληνίδων).

ΥΜΝΟΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΝ

(Συνέχεια).

Εἰς αὐτήν, εἶν' ἐξακουσμένο,
Δὲν νικιέσαι ἐσὺ ποτέ·
Ὅμως, ὄχι, δὲν εἶν' ξένο
Καὶ τὸ πέλαγο γιὰ σέ.

Τὸ στοιχεῖον αὐτὸ ξαπλώνει
Κύματ' ἄπειρα εἰς τὴν γῆ,
Μὲ τὰ ὁποῖα τὴν περιζώνει,
Κ' εἶναι εἰκόνα σου λαμπρή.

Μὲ βρυχίσματα σαλεύει
Ποῦ τρομάζει ἡ ἀκοή·
Καθε ξύλο κινδυνεύει
Καὶ λιμνιῶνα ἀναζητεῖ·

Φαίνετ' ἔπειτα ἡ γαλήνη
Καὶ τὸ λάμψιμο τοῦ ἡλιοῦ,
Καὶ τὰ χρώματα ἀναβίβει
Τοῦ γλαυκότατου οὐρανοῦ.

Δὲν νικιέσαι, εἶν' ξακουσμένο,
Στὴν ξηρὰν ἐσὺ ποτέ·
Ὅμως, ὄχι, δὲν εἶν' ξένο
Καὶ τὸ πέλαγο γιὰ σέ.

Περνοῦν ἄπειρα τὰ ξάρτια,
Καὶ σᾶν λόγγος στρυμωχτὰ
Τὰ τρεχούμενα κατάρτια,
Τὰ ὁλοφούσκωτα πανιά.

Σὺ ταῖς δύναμές σου σπρώχνεις,
Καὶ ἀγκαλὰ δὲν εἶν' πολλαίς,
Πολεμῶντας, ἄλλα διώχνεις,
Ἄλλα παίρνεις, ἄλλα καίς.

Μὲ ἐπιθύμια νὰ τηράζῃς
Δύο μεγάλα σὲ θωρῶ,
Καὶ θανάσιμον τινάζεις
Ἐναντιον τους κεραυνό.

Πιάνει, αὐξαίνει κοκκινίζει,
Καὶ σηκώνει μιὰ βροντή,
Καὶ τὸ πέλαο χρωματίζει
Μὲ αἱματόχροη βαφή.

Πνίγεντ' ὅλοι οἱ πολεμάρχοι,
Καὶ δὲν μνέσκει ἕνα κορμί·
Χάρου, σκιὰ τοῦ Πατριάρχη,
Ποῦ σ' ἐπέταξαν ἐκεῖ.

Ἐκρυφόσμιγαν οἱ φίλοι
Μὲ τς ἐχθρούς τους τὴ λαμπρή,
Καὶ τοὺς ἔτρεμαν τὰ χείλη,
Δίνοντάς τα εἰς τὸ φιλί.

Ἐκειαῖς ταῖς βάφναις, ποῦ ἐσκορπῆ-
Τώρα πλέον δὲν ταῖς πατεῖ, [στε,
Καὶ τὸ χέρι, ὁποῦ ἐφιλῆστε,
Πλέον, ἄ! πλέον δὲν εὐλογεῖ.

Ὅλοι κλαῦστε· ἀποθαμμένος.
Ὁ ἀρχηγὸς τῆς Ἐκκλησιᾶς·
Κλαῦστε, κλαῦστε· κρεμασμένος
Ὡσὰν νᾶτανε φονηᾶς.

Ἔχει ὁλάνοικτο τὸ στόμα
Π' ὥραις πρῶτα εἶχε γευθῆ
Τ' Ἅγιον Αἷμα, τ' Ἅγιον Σῶμα·
Λὲς πῶς θὲ νὰ ξαναβγῆ.

Ἡ κατάρα 'ποῦ εἶχε ἀφήσει
Λίγο πρὶν νὰ ἀδικηθῆ
Εἰς ὁποῖον δὲν πολεμήσῃ,
Καὶ ἠμπορῆ νὰ πολεμῆ.

Τὴν ἀκούω, βροντάει, δὲν παύει
Εἰς τὸ πέλαγο, εἰς τὴν γῆ,
Καὶ μουγκρίζοντας ἀνάβει
Τὴν αἰώνιαν ἀστραπή.

ΑΙ ΝΗΣΟΙ

ΚΑΙ ΤΑ ΑΡΧΑΙΑ ΛΕΙΨΑΝΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Τοιοῦτον φέρει τίτλον τὸ νέον βιβλίον τοῦ γνωστοῦ καὶ συμπαθεστάτου φιλέλληνος Ἀμερικανοῦ κ. Σαμουὴλ Μπάρρους, τοῦ σοφοῦ ἀνδρός, τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα ὡς ἀγαπητοῦ φίλου ἀναφέρεται παρ' ὅσων εἶχον τὴν εὐτυχίαν νὰ τὸν γνωρίσουν κατὰ τὴν πρὸ τετραετίας ἐνταῦθα διαμονήν του.

Ὁ κ. Μπάρρους, ὡς ὅλοι οἱ ἀνεπτυγμένοι Ἀμερικανοί, εἶναι πρῶτον καλὸς καὶ χριστιανὸς πατριώτης καὶ ἔπειτα μέγας φιλέλλην. Καὶ ἀγαποῦν τὴν Ἑλλάδα ὅλοι οἱ τῆς ἀναπτύξεως καὶ περιωπῆς τοῦ κ. Μπάρρους, διότι αὕτη ἡ μικρὰ εἶναι ἡ πνευματικὴ πατρὶς παντὸς πολιτισμένου ἀνθρώπου. Καὶ τὴν ἀγαποῦν κατ' ἐξοχὴν οἱ Ἀμερικανοί, διότι αὐτοὶ ἤντλησαν καὶ περισσότερα παρ' αὐτῆς διδάγματα, αὐτοὶ παρακολουθοῦν ἐν πᾶσι τοὺς ἀρχαίους Ἕλληνας καὶ δι' αὐτὸ ἡ πρόοδός των βαίνει ἀλματικῶς καὶ ἡ χώρα των εἶναι ἡ κατ' ἐξοχὴν εὐδαίμων χώρα τοῦ κόσμου. Διὰ τοῦτο καὶ διασχίζουν τὸν Ὠκεανὸν καὶ τὴν Εὐρώπην ὅλην, διὰ νὰ ἐπισκεφθοῦν τὴν ἱερὰν ταύτην γωνίαν τῆς γῆς, τὴν ὁποίαν στεγάζει ἀπὸ τοῦ ὕψους τοῦ ἱεροῦ λόφου ὁ Παρθενών, διὰ τοῦτο ὡς φιλοδοξοῦντες ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῶν νεωτέρων κοινωνιῶν τὴν δόξαν καὶ τὴν αὔγλην τοῦ μεγάλου τῆς Ἑλλάδος παρελθόντος δίδουν εἰς τὰς πόλεις καὶ τὰ ἐθνικὰ οἰκοδομήματά των τίτλους καὶ ὀνόματα Ἑλληνικά.

Ὁ κ. Μπάρρους εἶναι ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν διευθυντὴς τοῦ θρησκευτικοῦ περιοδικοῦ «*The Christian Register*», εἶναι ὁ ἴδιος ἱερεὺς καὶ κατὰ τὴν τελευταίαν αὐτὴν περίοδον βουλευτής. Τοῦτο δὲν τὸν ἐμποδίζει μεθ' ὅλας τὰς ὡς κληρικοῦ καὶ ὡς βουλευτοῦ καὶ ὡς διευθυντοῦ ἐφημερίδος ὑποχρεώσεις του νὰ ἐκδίδῃ καὶ τακτικῶς ὡραιότατα καὶ πλήρη ἐνδιαφέροντος συγγράμματα, τῶν ὁποίων τελευταῖον εἶναι τὸ ὑπὸ τὸν ἄνω τίτλον ἀποκλειστικῶς περὶ Ἑλλάδος καὶ ἑλληνικῶν μνημείων καὶ ἑλληνικῆς κοινωνίας πραγματευόμενον.

Δι' ὅ,τι εὐγνωμονοῦμεν ἰδίᾳ τὸν κ. Μπάρρους εἶναι ἡ ἐνθαρρυντικὴ φράσις, δι' ἧς ἄρχεται τοῦ ἔργου του. «*Ὑπάρχει Ἑλλὰς τῆς χθές, τῆς σήμερον καὶ τῆς αὔριον*». Τὸ αὔριον αὐτὸ εἶναι ἡ ἐλπὶς διὰ τὸ μέλλον, εἶναι ἡ πεποίθησις, ἣν ἤντλησεν ὁ φίλος οὗτος τῆς Ἑλλάδος ἐκ τῆς ἐν αὐτῇ διαμονῆς του καὶ ἐκ τῆς μελέτης τοῦ τόπου, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δύο ὅλα ἔτη ἔμεινεν, ἵνα γράψῃ ἀκριβέστερον τὰ κατ' αὐτόν.

Τὸν εὐγνωμονοῦμεν ἐπίσης δι' ὅσα γράφει περὶ γυναικείας δράσεως καὶ διὰ τὰς κολακευτικὰς γραμμάς, ἃς ἀφιεροῖ εἴς τε τὴν «Ἐφημερίδα τῶν Κυριῶν», ὡς καὶ εἰς τὴν διευθύντριάν της.

Αὐτὴ δὲν θὰ λησμονήσῃ ποτέ, ὅτι τὴν μοναδικὴν καὶ μεγάλην τῆς ζωῆς της ἀπόλαυσιν τῆς εἰς Ἀμερικὴν μεταβάσεώς της καὶ τῆς μελέτης τῆς ἐκεῖ γιγαντικίας γυναικείας δράσεως ὀφείλει ἐν μέρει καὶ εἰς τὸν καλὸν τοῦτον φίλον τῆς Ἑλλάδος, ὁ ὁποῖος τόσον τὴν παρεκίνησε καὶ τόσον τὴν συνεβούλευσε νὰ ἀποφασίσῃ τὸ ταξείδιον τοῦτο.

Ἐὰν δ' αὐτὰ ὀφείλωμεν εἰς τὸν κ. Μπάρρους, εἰς τὴν καλὴν καὶ εὐγενῆ σύζυγόν του, καὶ τὴν σοφὴν κόρην του πολλὰ ἐπίσης ὀφείλομεν. Ἡ τελευταία δι' ὡραίων διαλέξεών της περὶ τοῦ τόπου μας καὶ ἡ μήτηρ της διὰ συστάσεως ἐπιτροπῆς φιλελληνικῆς ἐν Βοστώνῃ κατώρθωσε νὰ συλλέξῃ μεγάλα ποσὰ χρηματικά, τὰ ὁποῖα ἀπεστάλησαν εἰς τὴν πρόεδρον τῆς «Ἑνώσεως τῶν Ἑλληνίδων» κατὰ τὰς ἡμέρας τῶν ἐθνικῶν μας συμφορῶν.

Ὄχι λοιπὸν μόνον διὰ τοῦ ὡραίου ἔργου του περὶ Ἑλλά-

δος ὁ κ. Μπάρρους εἶναι ἄξιος. ἐθνικῆς εὐγνωμοσύνης, ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν εὐεργετικὴν ὑπὲρ αὐτῆς δρᾶσιν τῆς γυναικὸς καὶ τῆς κόρης του, αἵτινες τόσον τιμοῦν τὸ ὄνομά του.

Τὸ ὡραῖον καὶ καλλιτεχνικὸν ἔργον τοῦ φιλέλληνος Ἀμερικανοῦ ὀφείλει νὰ κοσμήσῃ ὅλας τὰς ἑλληνικὰς βιβλιοθήκας, ὡς τὸ ὄνομά του δικαιοῦται νὰ κατέχῃ πρώτην καὶ ἐπιφανῆ θέσιν εἰς τὴν καρδίαν παντὸς Ἕλληνος.

ΑΙΜΑ

(Ἐκ τῶν «Πολεμικῶν Τραγουδιῶν τοῦ κ. Ζ. Παπαντωνίου).

Αἷμα τρισάγιο πόσο χύνεσαι
κι' ἀκόμα τελειωμὸ δὲν ἔχεις!
Ποτάμι θεριωμένο ἐγίνηκες
καὶ 'ς τὰ λαγκάδια τρέχεις, τρέχεις...

—

Ἔχεις πηγὲς κορμιὰ ποῦ κοίτονται
'ς τὴν ἄγρια στρῶσι ξαπλωμένα.
Καρδιὲς ποῦ σ' ἕνα βόλι ἐπάγωσαν
Κουφάρια, στήθη τρυπημένα.

—

Ἐσὺ δὲ βγῆκες ἀπὸ σπήλαιο,
τὰ σύννεφα δὲ σ' ἔχουν κάμει...
Στὰ στήθη τὰ γεμάτα ἔβραζες
κι' ἐβούΐζες γὰ βγῆς, ποτάμι!

—

Κι' ἀνήσυχο τὴ φλέβα ἐχτύπαγες
καὶ τὸ μπαρούτι ἐλαχταροῦσες
'ς τὸ Χάρο ἔμπρὸς τὰ νειάτα ἔσπρωχνες
θύρα νὰ βγῆς κρυφοζητοῦσες.

—

Καὶ νά! τὸ πυρωμένο σίδερο
λαχτάρα σπέρνοντας καὶ τρόμο
τὰ παλληκάρια κάτω ξάπλωσε
καὶ σοῦ ἄνοιξε ποτάμι δρόμο!

—

Στὸν ἐρχομό σου φεύγουν, χάνονται
τοῦ λόγγου τὰ νερὰ σκιαγμένα.
Καὶ διψασμένα τ' ἀγριοχόρταρα
πίνουν, χορταίνουν ἀπὸ σένα.

—

Κάθε σταλιά σου κατακόκκινη
ποῦ δάφνες πάει γιὰ νὰ φυτρώσῃ,
πόσα δὲν εἶναι μαῦρα δάκρυα,
πόση δὲν εἶναι Δόξα, πόση!

—

Ἡ γῆ ποῦ βρέχεις τὰ χορτάρια της
μὲ πόθο μάννας δὲ σ' ἀφίνει
νὰ τρέξῃς νὰ χαθῆς στὰ πέλαγα,
παρὰ μονάχη της σὲ πίνει.

—

Καὶ σὲ κρατάει βαθειὰ στὰ σπλάχνα της
σὰν ἐκδικήτρα σου μεγάλη
ποῦ 'ς τὴν Πατρίδα, αἷμα ἀτίμητο,
μιὰ μέρα θὰ σὲ δώσῃ πάλι!

Η ΓΥΝΗ ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ ΕΝ ΓΑΛΛΙΑ:

Οἱ βουλευταὶ τοῦ γαλλικοῦ Κοινοβουλίου κ. κ. Bourgeois, Leveillé, Paul Deschaud et Poincaré ὑπέβαλον εἰς τὴν Βουλὴν νομοσχέδιον, διὰ τοῦ ὁποίου θὰ ἐπιτρέπεται εἰς τὰς γυναῖκας δικηγόρους, τὰς ἐφωδιασμένας μὲ τακτικὸν καὶ ἀνεγνωρισμένον δίπλωμα, νὰ ἐξασκοῦν τὸ ἐπάγγελμά των, ὑποβαλλόμεναι εἰς τὸν συνήθη δικηγορικὸν ὅρκον καὶ εἰς τὴν πειθαρχίαν καὶ τὰς ὑποχρεώσεις, τὰς κανονιζομένας ὑπὸ τοῦ σχετικοῦ νόμου.

Οἱ ἄνω κύριοι εἰς τὴν συνοδεύουσαν τὸ νομοσχέδιόν των αἴτησιν παρατηροῦν ὅτι, μέχρι σήμερον μόνον ἀπὸ τοῦ δικηγορικοῦ ἐπαγγέλματος ἀποκλείονται αἱ γυναῖκες, ἐνῷ ἀνατίθεται εἰς τὴν ἐπιστημονικήν των δεξιότητα αὐτὴ ἡ ὑγεία καὶ ἡ ζωὴ τῆς κοινωνίας.

Εὑρίσκουν λοιπὸν ὅτι τὸ ἐπάγγελμα τοῦτο δὲν πρέπει νὰ ταῖς ἀπαγορεύεται, διότι καὶ αἱ γυναῖκες, ὡς οἱ ἄνδρες, ἠναγκασμέναι νὰ ἐργάζωνται διὰ νὰ ζοῦν ἐντίμως, ὀφείλουν νὰ εἶναι ἐλεύθεραι νὰ ἐργάζωνται εἰς τὰ ἐπαγγέλματα εἰς ἃ ἠσκήθησαν πρὸς τοῦτο.

ΕΝ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΙΚΟΝ ΣΧΟΛΕΙΟΝ
ΕΙΣ ΝΑΥΠΛΙΟΝ

Αἱ γυναῖκες ἀναντιρρήτως γίνονται μὲ τὴν πάροδον τοῦ χρόνου πρακτικώτεραι καὶ αὐτῶν τῶν ἀνδρῶν. Συνήθως οἱ πλούσιοι περιμένουν νὰ ἀποθάνουν διὰ νὰ κληροδοτήσουν τὴν περιουσίαν των ὑπὲρ φιλανθρωπικοῦ τινος σκοποῦ. Τὸ τοιοῦτον ἐκτὸς τοῦ ὅτι στερεῖ αὐτὸν τὸν διαθέτην μεγίστης ἀπολαύσεως καὶ ἱκανοποιήσεως ἠθικῆς ἐνόσῳ ζῇ, συντελεῖ εἰς τὸ νὰ ἐκπληροῦται ἀτελῶς καὶ κατὰ τὸ ἥμισυ μόνον ὁ σκοπὸς, τὸν ὁποῖον διὰ τοῦ φιλανθρωπικοῦ κληροδοτήματός του ἐπιδιώκει.

Σήμερον τὴν καλὴν ἀρχήν, εἰς τὰς ἐπορχίας τοὐλάχιστον, φιλανθρωπικῆς προβλεπτικῆς δράσεως δίδει κυρία ἐκ Ναυπλίου, ἡ Ἀγγελικὴ Κωτσάκη, τῆς ὁποίας τὸ ὄνομα εἶναι γνωστὸν ἐκ τῆς γενναίας προσφορᾶς τοῦ ἀοιδίμου ἀδελφοῦ της Ν. Κωτσάκη, ἐφέτου πρὸς ἵδρυσιν ἀνδριάντος εἰς τὸν Θεόδωρον Κολοκοτρώνην.

Ἡ κ. Ἀγγελικὴ Κωτσάκη, γυνὴ πλουσία καὶ περικλείουσα εἰς τὴν ψυχήν της θησαυροὺς ὅλους φιλανθρωπίας, ὄχι ἐξ ἐκείνης, ἥτις μόνον πρὸ τοῦ θανάτου καὶ τῶν φυσικῶν πόνων συγκινεῖται, ἀλλ' ἥτις προλαμβάνει πάντα θάνατον καὶ πᾶσαν ἠθικὴν καταστροφήν· ἐκ τῆς φιλανθρωπίας, ἥτις ἔχει ὡς πραγόντα τὴν ἁγίαν καὶ εὐεργετικὴν ἐργασίαν, ἡ κυρία αὕτη κατέβαλε δρ. ἑκατὸν χιλιάδας πρὸς ἵδρυσιν ἐπαγγελματικοῦ γυναικείου σχολείου εἰς Πρόνοιαν, τὸ μικρὸν τοῦτο προάστειον τῆς πόλεως Ναυπλίου.

Εἰς τὴν σχολὴν τούτην, τῆς ὁποίας καὶ ἡ ἐπίπλωσις καὶ ἡ συντήρησις καὶ ἡ λειτουργία γίνεται δαπάναις τῆς κ. Κωτσάκη, θὰ διδαχθοῦν ἡ κοπτικὴ καὶ ἡ ραπτικὴ ἀσπρορρούχων καὶ φορεμάτων, ἡ κλωστικὴ νημάτων ἐρίων καὶ μεταξῆς καὶ ἡ ὑφαντική.

Αὐταὶ εἶναι αἱ ἀρχικῶς εἰσαχθησόμεναι τέχναι εἰς τὸ ἵδρυμα τοῦτο, βαθμηδὸν δὲ καὶ προϊόντος τοῦ χρόνου θὰ εἰσαχθοῦν καὶ ἄλλαι, σκοποῦσαι τὴν εἰς γυναικεῖα ἔργα τελειοποίησιν τῆς ἐργάτιδος καὶ εἰς τὴν διὰ τῆς ἐργασίας ταύτης ἐξασφάλισιν τοῦ ἄρτου πτωχῶν κορασίδων καὶ γυναικῶν τοῦ λαοῦ. Οὐδεμία δ' ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι ὄχι μόνον τὰς χεῖρας θὰ ἀσκήτῃ εἰς τὴν ἐργασίαν ἡ καλὴ καὶ φιλάνθρωπος ἱδρύτρια, ἀλλὰ καὶ τὰς ψυχὰς τῶν ἐργατίδων της θὰ ζητήσῃ νὰ μορφώσῃ δι' ἠθικῆς διδασκαλίας καὶ διὰ τῶν ἀπαραιτήτων στοιχείων τοῦ ἀνθρωπισμοῦ, ἄνευ τῶν ὁποίων δὲν ὑπάρχει εὐτυχία ἐν τῇ ζωῇ, ἀλλ' οὔτε μορφοῦται οἰκογένεια, ἀξία τοῦ ἀνθρωπίνου προορισμοῦ της.

Ἡ φιλάνθρωπος τοῦ Ναυπλίου κυρία εὐχόμεθα καὶ ἐλπίζομεν ὅτι θὰ ἔχῃ μιμητρίας εἰς τὸ ὡραῖον ἔργον της. Ὡς δὲ αἱ γυναῖκες τῆς Ἑλλάδος κατὰ τὰς ἡμέρας τῶν ἐθνικῶν μας συμφορῶν ἔδειξαν τί δύνανται νὰ πράξουν ὑπὲρ τῆς πατρίδος των, οὕτω καὶ ἤδη αὗται ἃς τεθοῦν ἐπὶ κεφαλῆς, πρωτοστατοῦσαι εἰς τὸ ἔργον τῆς κοινωνικῆς ἀνορθώσεως καὶ διὰ τοῦ πρακτικῶς καὶ ἐπωφελῶς διατιθεμένου πλούτου των καὶ διὰ τῆς ἐν τῇ οἰκογενείᾳ ὑγιοῦς καὶ εὐεργετικῆς δράσεώς των.

ΕΞΕΤΑΣΕΙΣ

Ὅλην αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα ὁ μικρὸς καὶ ὁ μέγας κόσμος τῶν σχολείων Χίλλ, Σκορδέλη καὶ Πρινάρη-Φουντουκλῆ εἶχε τὰς συγκινήσεις του καὶ τὰς ἑορτάς του.

Αἱ γραπταὶ ἐξετάσεις ἐτελείωσαν καὶ ἤρχισαν αἱ προφορικαί. Καὶ ἐν τῷ μεταξὺ αὐτῶν, διὰ νὰ ποικίλλῃ ὀλίγον ἡ μονοτονία καὶ νὰ αἰσθάνωνται ὀλίγην ἀνακούφισιν τὰ καϋμένα τὰ παιδιά, παρεντίθενται αἱ ἡμέρκι τῆς γυμναστικῆ, καὶ τῆς μουσικῆς καὶ τῆς παραστάσεως κωμῳδιῶν, ἡμέρκι ἀληθινῶν ἑορτῶν καὶ πανηγύρεων τοῦ μαθητικοῦ βίου.

Οὕτω αἱ ἐξετάσεις τοῦ Παρθεναγωγείου Χίλλ ἐν πολλῇ συρροῇ κόσμου ἤρχισαν τὴν πρωΐαν τῆς παρελθούσης Κυριακῆς μὲ τὰ ἱερὰ μαθήματα, τὰ ὁποῖα βεβαίως δι' ἡμᾶς τοὐλάχιστον τὰς γυναῖκας ἀποτελοῦν τὴν βάσιν πάσης ἀρετῆς. Καὶ αἱ μαθήτριαι μικραὶ καὶ μεγάλαι ἀνεδείχθησαν εἰς τὸ μάθημα τοῦτο ἄξιαι καὶ τῆς φήμης, ἣν τὸ ἀρχαιότατον τοῦτο Παρθεναγωγεῖον χαίρει καὶ τῆς γνωστῆς πλέον εὐσεβείας καὶ ἀρετῆς τῆς διευθυντρίας αὐτοῦ δος Μπέσσης Μάσσονος.

Καθ' ὅλην τὴν ἑβδομάδα συνεχίσθησαν αἱ ἐξετάσεις τῶν μαθημάτων μετ' ἐξαιρετικῆς πάντοτε ἐπιτυχίας. Ἐν τῷ μεταξύ, ἵνα καταστῶσι καταφανεῖς αἱ πρόοδοι τῶν μαθητριῶν εἰς τὰς ξένας γλώσσας, ἡ μεταμεσημβρία τῆς Τετάρτης διετέθη εἰς παράστασιν ἀγγλικῶν καὶ γαλλικῶν κωμῳδιῶν, αἱ ὁποῖαι πολὺ διεσκέδασαν καὶ τοὺς πολυπληθεῖς κεκλημένους καὶ τὰς μαθητρίας. Ἡ ἐπιτυχία τῶν παραστάσεων αὐτῶ ὑπῆρξε τελεία, ἡ ἀποκτηθεῖσα δὲ ἄσκησις καὶ εἰς τὰς δύο αὐτὰς γλώσσας ἀξία συγχαρητηρίων.

Ἡ μουσικὴ ἐξητάσθη χθὲς Σάββατον μὲ ἐπιτυχίαν καὶ πάλιν ζηλευτήν, προδίδουσαν ὅτι εἰς τὸ καλὸν τοῦτο παρθεναγωγεῖον δὲν μανθάνουν μόνον αἱ μαθήτριαι γράμματα, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν μουσικὴν καταρτίζονται τελείως.

Κατὰ τὸ αὐτὸ διάστημα ἡ δις Σκορδέλη ἔδωκε μόνον τὰς ἐξετάσεις τῆς μουσικῆς της καὶ τῆς γυμναστικῆς, ἐκτάκτως ἐπιτυχεῖς καὶ τὰς δύο, καὶ μὲ πολλὰ καὶ δίκαια συγχαρητήρια τοῦ κοινοῦ, τὸ ὁποῖον κατεγοητεύθη ἐκ τῆς ἐπιτυχίας αὐτῆς.

Ὅ,τι δὲ ἰδίᾳ συνεκέντρωσεν ἐφέτος ἐξαιρετικῶς πολὺν κόσμον εἰς τὰς ἐξετάσεις τοῦ Παρθεναγωγείου τούτου, εἶναι ἡ αἴθουσα τῶν χειροτεχνημάτων ἢ μᾶλλον εἰπεῖν τῶν καλλιτεχνημάτων, τὰ ὁποῖα αἱ μαθήτριαι ἐπεξειργάσθησαν. Ἀπὸ τῶν θαυμασίων ἀσπρορρούχων, κεντημάτων καὶ τριχάπτων μέχρι τῶν ὡραίων ἔργων ζωγραφικῆς καὶ πλαστικῆς, τὸ ἓν ἦτο ὡραιότερον καὶ τελειότερον τοῦ ἄλλου καὶ ἡ αἴθουσα αὐτὴ ἠδύνατο νὰ φέρῃ ἀξιόλογα τὸν τίτλον μουσείου, τόσον ποικίλη καὶ ἀριστοτεχνικὴ ἦτο ἡ ἐν αὐτῷ ἐκτεθεῖσα ἐργασία.

Τὴν συνέχισιν τῶν ἐξετάσεων εἰς τὸ προσεχές.

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ 5

MARIA RATAZZI

Η ΠΥΡΓΟΔΕΣΠΟΙΝΑ

Αὐτὸ δὲν ἦτο πλέον γάμος ἐξ ἔρωτος, ἀλλὰ γάμος τελείας συμφωνίας χαρακτήρων. Καὶ πρέπει νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι αὐτὴ ἡ συμφωνία τῶν διαθέσεων καὶ τῶν χαρακτήρων εἶναι πολύτιμος παράγων διὰ τὴν εὐτυχίαν. Πότοι, ἐρωτευμένοι πρὸ τοῦ γάμου, εὑρίσκονται εἰς ἐντελῆ μόνωσιν ἕκαστος ὀλίγας μετὰ τὸν γάμον ἡμέρας. Πόσα διαζύγια, τῶν ὁποίων μεγίστη ἀφορμὴ εἶναι ἡ ἀσυμφωνία ἀκριβῶς τῶν χαρακτήρων.

Ἡ διαφορὰ των συνηθειῶν, τῆς ἰδιοσυγκρασίας, καὶ αἱ ὡς ἐκ τούτου ἀναφυόμεναι δυσκολίαι τῆς καθημερινῆς ζωῆς, ἰδοὺ οἱ παραίτιοι τῶν διαζυγίων, τῶν ἀντιπαθειῶν, τοῦ μίσους, τὸ ὁποῖον ἀναπτόσσεται μεταξὺ ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι ἐὰν δὲν ἔζων μαζῆ θὰ ἠγαπῶντο περιπαθέστατα καὶ' ὅλην τὴν ζωήν. Πόσον δύσκολος καὶ παρακινδυνευμένη ἡ περίοδος αὕτη τῆς δοκιμασίας! Καὶ τὴν διήλθομεν ἐν τούτοις ὁμαλώτατα καὶ ἐπέτυχεν ὑπὲρ πᾶσαν προσδοκίαν καὶ ἐφαινόμεθα πλασμένοι ὁ εἷς διὰ τὸν ἄλλον, ἔχοντες, οὕτως εἰπεῖν, καὶ τὴν ψυχὴν καὶ τὸ πνεῦμα καὶ τὰ αἰσθήματα κοινά.

Ποσάκις μετὰ σιωπὴν κἄπως παρατεταμένην — διότι καὶ οἱ δύο ἤμεθα σιωπηλοί — ὁ εἷς ἤνοιγε τὸ στόμα καὶ ἔλεγεν ἀκριβῶς ὅ,τι ὁ ἄλλος ἐσκέπτετο. Μεθ' ὅλην δὲ τὴν ἀπὸ τοῦ κόσμου ἐκουσίαν ἀπομάκρυνσίν μας, ἠναγκάσθημεν ἐν τούτοις νὰ διατηρήσωμεν σχέσεις τινὰς πολὺ ἐκλεκτὰς καὶ πολὺ σπανίας ἄλλως τε.

Ὁ γάμος μὲ εἶχεν ἐντελῶς ἀπογυναικώσει. Ἐγὼ, ἡ ὁποία ἄλλοτε ἐλάτρευα τὰ ἄλογα, τὴν σκοποβολὴν καὶ τὸ κυνήγιον, δὲν εἶχα πλέον οὐδεμίαν διάθεσιν νὰ λαμβάνω μέρος εἰς αὐτά. Ὁ Φίλιππος μοὶ εἶχε κάμει τὴν ὑπερτάτην θυσίαν νὰ μὴ μεταβαίνῃ εἰς οὐδεμίαν πρόσκλησιν, τὴν ὁποίαν ἐγὼ ἀπεποιούμην. Καὶ ἠναγκάσθην νὰ τὸν βιάσω ἐγὼ νὰ ἀκολουθῇ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν τοὺς φίλους του εἰς τὰς κατ' ἐξοχὴν ἀνδρικὰς αὐτὰς διασκεδάσεις. Εἶναι ἀληθὲς ὅτι θὰ τοῦ ἤμην εὐγνώμων, ἐὰν δὲν ἐνέδιδεν εἰς τὰς παρακλήσεις μου αὐτάς, μόλον ὅτι ἐπέμενα νὰ τὰς ἀποδεχθῇ. Ἀλλ' ἐπὶ τέλους δὲν ἔκαμνε παρ' ὅ,τι ἤθελα. Ἀνεχώρει λοιπὸν περίλυπος καὶ ἐπανήρχετο περιχαρής, φέρων μοι πάντοτε μαζῆ μὲ τὴν ἀγάπην του καὶ κυνήγια ἐκλεκτὰ καὶ ἄνθη τοῦ ἀγροῦ ὡραῖα καὶ κυκλαμίδας, τὰς ὁποίας συνέλεγεν ἀπὸ τὰ δάση τῶν ὑψηλῶν μας βουνῶν. Εἶχον παρατηρήσει ὅτι ὁσάκις μετέβαινεν εἰς μίαν ἀπὸ τὰς κυνηγετικὰς αὐτὰς ἑορτάς, ἐπανήρχετο μᾶλλον ἐρωτευμένος, μᾶλλον τρυφερὸς καὶ διψῶν, οὕτως εἰπεῖν, ἀγάπην καὶ περιποίησιν. Μίαν φορὰν μάλιστα τοῦ τὸ εἶπα, γελῶσα, ἀλλὰ δὲν τὸ ἐπανέλαβον ποτὲ πλέον, διότι εἶδον τὸ μέτωπόν του νὰ συνοφρυωθῇ καὶ μίαν πτυχὴν πόνου νὰ σκιάσῃ τὸ εὐρὺ μέτωπόν του. Δὲν ἐπρόσεξα τότε πολὺ εἰς τὴν λεπτομέρειαν αὐτήν, βραδύτερον ὅμως τὴν ἐνεθυμήθην.

Εἴξεύρετε, ὡς ἐγώ, ὅτι ἡ Ἰταλία, ἐὰν εἶναι ἡ χώρα ὅλων τῶν καλλονῶν, εἶναι ὅμως καὶ ἡ πατρὶς ὅλων τῶν ἐπιδημιῶν. Ἐκρήγνυνται αἴφνης ὡς ὁ κεραυνός, διαδίδόμεναι διὰ τῆς ρυπαρότητος καὶ τῆς

ΣΥΝΤΑΓΗ

Διατήρησις ὀπωρικῶν. Βερύκοκα. Δὲν πρέπει νὰ εἶναι πολὺ ὥριμα ἀλλ' οὔτε κτυπημένα. Καϊσὰ πάντοτε, ὥστε σχιζομένα εἰς δύω νὰ ἀφαιρεῖται ὁ πυρὴν χωρὶς νὰ βλάπτεται τὸ βερύκοκον. Τὸ σχίζετε εἰς δύω, ἀφαιρεῖται τοὺς πυρῆνας, τοὺς ὁποίους ὅταν τὰ βερύκοκα εἶναι γλυκοπήρουνα σπάζετε, λευκαίνετε καὶ καθαρίζετε. Θέτετε εἰς πλατύστομον φιάλην τὰ εἰς δύω σχισμένα βερύκοκά σας, ἐν τῷ μεταξὺ ρίπτετε τοὺς καθαρισμένους πυρῆνας. Ἔχετε κατασκευάσει σιρόπι κατὰ τὴν ἑξῆς ἀναλογίαν : $^1/_2$ ὀκ. νερὸν καὶ $^1/_2$ ὀκ. ζάχαριν· ὅταν εἶναι δεμένον ὡς συνήθως τὸ ἀφίνετε νὰ κρυώσῃ. Τὸ χύνετε εἰς τὴν φιαλην μὲ τὰ βερύκοκα, ἕως ὅτου νὰ πληρώσῃ ὅλα τὰ μεταξύ των κενά. Σφραγιζετε τὴν φιάλην καὶ τὴν βάζετε νὰ βράζῃ εἰς τένζερι μὲ κοχλάζον νερὸ ὡς 5 λεπτά. Μετὰ ταῦτα τὰ φυλάσσετε διὰ τὸν χειμῶνα.

ΖΩΗ ΕΝΟΣ ΕΤΟΥΣ

Τὴν ἀληθῆ ζωὴν ἑνὸς ἔτους ὁλοκλήρου μὲ τὰς πικρίας καὶ τὰς χαράς του, μὲ τὰς συγκινήσεις καὶ τὰς θλίψεις του, τὴν ζωὴν αὐτήν, ὅπως τὴν αἰσθανόμεθα ἡμεῖς αἱ γυναῖκες, ὅπως τὴν βλέπομεν, ὅπως τὴν ἐννοοῦμεν, μὲ ἐντυπώσεις σταχυολογημένας ἀπὸ παντοῦ, μὲ τὴν ἐξέλιξιν τῆς κατὰ τὸ ἔτος αὐτὸ θυμασίας γυναικείας δράσεως, μὲ τὰς δοκιμασίας, αἱ ὁποῖαι θὰ μᾶς χρησιμεύσουν ὡς πολύτιμα διὰ τὸ μέλλον μαθήματα, μὲ τὰς γνώμας ἐπιφανῶν ἀνδρῶν περὶ τοῦ φύλου μας, τὴν ζωὴν αὐτὴν περιγράφει τὸ νέον πεντακοσιασέλιδον ἔργον τῆς διευθυντρίας τῆς «Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν» κ. Κ. Πκρρέν. Πωλεῖται εἰς τὰ γραφεῖα τῆς «Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν» καὶ ἀποστέλλεται ταχυδρομικῶς εἰς πάντα προαποστέλλοντα τὸ ἀντίτιμον αὐτοῦ ἐντὸς συστημένης ἐπιστολῆς.

Τιμᾶται δρ. 5. διὰ τὰς Ἀθήνας, 5,50 διὰ τὰς ἐπαρχίας καὶ 5 φρ. χρ. διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΣΣΑ ἄριστα κατηρτισμένη ζητεῖ παραδόσεις. Ἡ δεύθυνσις εἰς τὸ γραφεῖον μας.

Παρακαλοῦνται θερμῶς αἱ κ. κ. συνδρομήτριαι αἱ καθυστεροῦσαι μέχρι σήμερον τὰς συνδρομάς των νὰ σπεύσουν *ἐπὶ τέλους* νὰ ἀποστείλουν αὐτάς. Τὴν αὐτὴν παράκλησιν ἀπευθύνομεν καὶ πρὸς τὰς κ. ἀνταποκριτρίας ὡς καὶ πρὸς τοὺς κ. ἀνταποκριτάς μας νὰ ἐπισπεύσουν τὴν εἴσπραξιν καὶ ἀποστολὴν τῶν καθυστερουμένων, διότι ἡ ἀταξία αὐτὴ τῶν εἰσπράξεων καταντᾷ ἀνυπόφορος

ΠΡΟΣ ΤΑΣ ΚΥΡΙΑΣ

Τῆς ἐποχῆς αὐτῆς ὡραῖα θερινὰ εὐθηνὰ φορέματα καὶ chemisettes ἐκτίθενται εἰς πώλησιν εἰς τὴν διαρκῆ ἀγορὰν ἑτοίμων εἰδῶν, ὡς φορεμάτων κυριῶν τῆς ἐποχῆς, φορεμάτων ὑπηρετριῶν καὶ παιδικῶν ὡς καὶ ἄλλων χειροτεχνημάτων τῶν προσφύγων μαθητριῶν τοῦ Ἐπαγγελματικοῦ καὶ Οἰκοκυρικοῦ Σχολείου τῆς Ἑνώσεως. Ὧραι ἐπισκέψεως ἀπὸ τῆς 10ης 12ης καθ' ἑκάστην. Γίνονται δεκταὶ καὶ παραγγελίαι.

Ὁδὸς Νίκης ἀρ. 13, ὅπου καὶ τὰ Γραφεῖα τῆς Ἑνώσεως τῶν Ἑλληνίδων.

Ἡ κυρία περὶ τῆς ὁποίας ἐγράφομεν ἄλλοτε ὅτι ἐζήτει θέσιν οἰκοδιδασκάλου εἰς τὸ ἐξωτερικὸν καὶ ἥτις γνωρίζει ἄριστα πλὴν τῆς γλώσσης μας, ἧς εἶναι πτυχιοῦχος, καὶ τὴν Γαλλικὴν καὶ Ἀγγλικὴν γλῶσσαν, ἃς ἐδιδάχθη εἰς Παρισίους καὶ εἰς Λονδῖνον καὶ ἃς δύναται νὰ διδάξῃ ὡς καὶ τὴν μητρικήν της γλῶσσαν, ἀναλαμβάνει ἐπίσης τὴν διδασκαλίαν τοῦ κλειδοκυμβάλου, ὡς κυμβαλίστρια πρώτης δυνάμεως.

Ἡ ἐν λόγῳ κυρία ἀρίστης οἰκογενείας, καὶ σοβαρᾶς ἤδη ἡλικίας φέρει συστάσεις ἀρίστας, ἀλλὰ δέχεται θέσιν μόνον εἰς τὸ ἐξωτερικόν. Εἰς τὴν Ἑλλάδα ὄχι, ἀδιάφορον ἂν εἰς τὴν πρωτεύουσαν ἢ εἰς τὰς ἐπαρχίας. Διὰ περισσοτέρας πληροφορίας οἱ ἐπιθυμοῦντες ἂς ἀπευθυνθοῦν πρὸς ἡμᾶς.

κακῆς διαίτης τοῦ πτωχοῦ λαοῦ. Μία τοιαύτη ἐπιδημία κακοήθους πυρετοῦ ἐξερράγη αἴφνης ἐν Φλωρεντίᾳ καὶ εἰς διάστημα ἡμερῶν τινων μόνον ἐπέφερεν ἀληθεῖς καταστροφάς. Ἠθελήσαμεν νὰ φύγωμεν ἀμέσως, ἀλλ' ἡ πενθερά μου προσεβλήθη ἐλαφρῶς καὶ ἠναγκάσθημεν νὰ μείνωμεν. Τὴν πρωΐαν δὲ ἀκριβῶς τῆς ἡμέρας, καθ' ἣν εἴχομεν ἀποφασίσει νὰ ἀναχωρήσωμεν δι' ἐδῶ, ὁ Φίλιππος προσεβλήθη.

Μετὰ μίαν ἑβδομάδα ἀγωνίας θανασίμου καὶ τρελλῶν ἐλπίδων, ἐξέπνευσεν εἰς τὴν ἀγκάλην μου μόλις τριάκοντα πέντε ἐτῶν, μὲ τὸ βλέμμα του βυθισμένον εἰς τὸ ἰδικόν μου καὶ ψιθυρίζον : εὐχαριστῶ, διὰ τὴν εὐτυχίαν, τὴν ὁποίαν μοῦ ἔδωκες.

Πῶς ἐπέζησα εἰς τὴν λύπην μου ἐκείνην ;

Τοῦτο οὔτε τὸ ἐνόησα ἕως τώρα, οὔτε δύναμαι νὰ τὸ ἐξηγήσω. Ἠθέλησα νὰ αὐτοκτονήσω, ἐκάλουν τὸν θάνατον, ὅστις μὲ ἐχώριζεν ἀπὸ τὸν ἄνδρα μου.

Βαθμηδὸν καὶ κατ' ὀλίγον ἡ μεγάλη μου ἀπελπισία κατευνάσθη. Ἔμενον νύκτα καὶ ἡμέραν ἀκίνητος καὶ σιωπηλὴ ἐπὶ τῆς κλίνης μου. Ἐπὶ μακροὺς μῆνας ἔζησα ὡς ἐν ὀνείρῳ, μὴ σκεπτομένη οὐδὲν ἄλλο ἢ ὅ,τι ἄλλοτε ἔκαμνεν ὅλον τὸ σῶμά μου νὰ πάλῃ ἀπὸ πόνον καὶ πυρετόν. Μὲ μετέφεραν εἰς τὴν Βενετίαν. Ἡ κόμισσα Lacci μὲ συνωδευσεν ἕως ἐκεῖ καὶ μοῦ ἔδωκε σύντροφον μίαν ἐκ τῶν ἀνεψιῶν της, γυναῖκα χαριτωμένην, τῆς ὁποίας τὸ πνεῦμα καὶ ἡ χάρις μὲ κατέθελγεν.

Ἤρχισα τέλος νὰ ἐπανέρχωμαι εἰς τὴν ζωήν. Ὡς συμβαίνει πάντοτε μετὰ τοιούτους τρομεροὺς κλονισμούς, ἐὰν δὲν ἀποθάνῃ τις, ἐπανέρχεται εἰς τὴν ζωὴν μὲ νέας ἐντελῶς δυνάμεις. Ἦλθεν ἡμέρα τέλος, καθ' ἣν ᾐσθάνθην τὴν ἀνάγκην νὰ φάγω οἰκειοθελῶς καὶ καθ' ἥν, χωρὶς νὰ τὸ θέλω, οἱ πόδες μου μὲ ἔφεραν μέχρι τοῦ παραθύρου, ἀπὸ τοῦ ὁποίου εἰσήρχετο ὁ ἥλιος καὶ ἡ πρωινὴ αὔρα. Ἐμεμφόμην ἑαυτὴν καὶ κατεφρόνουν τὴν ἀπορρακωμένην ὕπαρξίν μου, διότι ἐπέμενε νὰ ὑπάρχῃ εἰς τὴν ζωήν, ἥτις ἐπάλαιε μὲ τόσην δύναμιν κατὰ τῆς ἐπιθυμίας τῆς καρδίας καὶ τοῦ πνεύματός μου.

Ἡ Φλώρα — οὕτω ὠνομάζετο ἡ ἀνεψιὰ τῆς κομήσσης — μοῦ ἦτο πολύτιμος. Μὲ ἠγάπα μὲ ἀληθῆ φιλίαν καὶ ὁ κοσμικὸς σκεπτικισμός της μοὶ ἔφερεν ἐνίοτε τὸ μειδίαμα εἰς τὰ χείλη. Ἠγάπα τὸν ἄνδρα της καὶ ἀντηγαπᾶτο στοργικώτατα. Ἐν τούτοις τὸν ἄφινεν ἐντελῶς ἐλεύθερον καὶ ἐφήρμοζεν εἰς τὸν μετ' αὐτοῦ βίον της τὰς πλέον παραδόξους θεωρίας.

Μίαν ἡμέραν, ἐνῷ ὡμιλούσαμεν περὶ συζυγικῆς πίστεως καὶ τῇ ἐξομολογούμην τὴν ἀπόλυτον εἰς τὸν ἄνδρα μου ἐμπιστοσύνην καὶ τὴν πεπίθησίν μου ὅτι οὐδέποτε μὲ εἶχε προδώσει, τὸ ὁποῖον καθίστα τὸν πόνον μου ἀκόμη ὀδυνηρότερον, ἡ Φλώρα ἐστέναζεν αἰνιγματωδῶς καὶ ἡμιμειδιῶσα, ἡμιμελαγχολική, ἤρχισε νὰ κλονίζῃ τὴν θεωρίαν μου μὲ παράδοξον ἐνεργητικότητα καὶ ἐπιμονήν.

—Τίσᾶς μέλλει, μοῦ εἶπε, δι' ἀπιστίαν, ἣν δὲν ὑποπτεύθητέ ποτε, ἡ ὁποία σᾶς ἐπαναφέρει τὸν σύζυγόν σας πλέον ἐρωτευμένον, πλέον ἀγαθόν !

Μήπως ἡ φύσις εἶναι ἀλάνθαστος ; Ἐννοεῖται ὅτι δὲν ἐπιτρέπεται εἰς μίαν γυναῖκα νὰ προδίδῃ τὸν ἄνδρα της, ἀφοῦ αὐτὴ εἶναι ὁ φύλαξ τῆς οἰκογενειακῆς τιμῆς. Ἔπειτα αὐτὴ χρησιμεύει ὡς παράδειγμα εἰς τὰ παιδιά της, ἔπειτα ἀκόμη, ἐκτὸς ἐλαχίστων ἐξαιρέσεων, ἡ γυνὴ εἶναι ἠπιωτέρα, γλυκυτέρα, καὶ φέρει ἐν ἑαυτῇ δόσιν τινὰ ἰδεώδους, ἥτις τὴν συγκρατεῖ εἰς τὰς στιγμὰς τοῦ κινδύνου.

(Ἀκολουθεῖ)